

Arnoldo en zijn marmot

Arnoldo woonde met zijn vader, moeder, broertjes en zusjes in Italië. Ze waren heel arm; Arnoldo's vader had maar een klein boerderijtje met een koe en een geit. Op zekere dag zei de vader tegen zijn zoon: „Arnoldo, nu ben je al groot. Je moest de wijde wereld maar intrekken.” „Goed vader,” zei Arnoldo. „Ik kan je niets meegeven. Je moet maar gaan, zoals je bent.” Maar moeder kwam met een marmotje aandragen. Het beestje lag in een mandje. „Hier,” zei ze, „neem dat maar mee, dan ben je onderweg niet zo eenzaam.” En zo trok Arnoldo de wijde wereld in met zijn marmotje.

Hij trok steeds maar verder. De dagen werden weken en de weken maanden. Veel verdienen deed hij niet en ook kon niemand hem als knecht in dienst nemen. Want de mensen daar waren al even arm als Arnoldo's vader.

Eindelijk kwam hij in een streek, die er welvarender uitzag. De huizen waren mooier, de koeien vetter, de boerderijen groter en de mensen beter gekleed.

Op zekere avond klopte hij bij een boerderij aan. De meid deed open. „Wat wil je?” vroeg ze onvriendelijk.

„Zou ik vannacht hier kunnen slapen?” vroeg Arnoldo.

„Nee,” zei de meid, „we geven hier geen onderdak aan landlopers.”

„Ik ben zo moe,” zei Arnoldo, „en straks gaat het regenen. Toe... alstublieft... vraag aan de baas of ik in het hooi mag slapen.”

„Nee,” zei de meid, „scheer je weg... We hebben hier geen herberg... Wat denk je wel?”

En dicht viel de deur. Met gebogen hoofd liep Arnoldo heen. Doch toen hij weer langs het keukenraam kwam, bleef hij staan. Daar zaten binnen de meid en de knecht. Op de tafel stond een pan met een gebraden gans, een pan met roompap en een fles wijn. En daaraan deden ze zich tegoed. Arnoldo keek er met grote ogen naar. Hoe graag zou hij mee eten. Het water kwam hem in de mond. Hij ging op zijn tenen staan om alles goed te kunnen zien. Stil... nu begonnen ze te praten. „Hoeveel hebben we nu al?”, vroeg de knecht. „Honderd daalders,” zei de meid. Toen stond de knecht op en ging naar de haard. Hij tilde de haardplaat op en daar kwam een pot te voorschijn. De meid en de knecht bogen hun hoofd over de pot en woelden met de handen door de blanke daalders. Ze rinkelden zo, dat Arnoldo het kon horen.

Opeens hoorde de jongen voor het raam voetstappen. Klompen klotsten over de stenen. Daar kwam de boer aan. Doch die twee daar binnen hadden het ook gehoord; „vlug alles weg,” zei de meid... „Daar komt de baas aan,” riep de knecht. De pot werd weer onder de haardplaat gezet, de pan met de gans ging in de kast, de pan met roompap op de kast en de knecht stak de fles wijn in de zak.

Daar kwam de boer bij de deur en zag Arnoldo staan. „Wel, ventje, wat is er?”, vroeg hij vriendelijk. „Baas... mag ik vannacht alstublieft in de schuur slapen?”

„Zeker,” zei de boer, „dat mag. Maar eerst moet je wat eten. Je zult wel honger hebben.” „Dat heb ik,” zei Arnoldo. „Kom dan maar binnen... Je treft het, want ik moet ook nog eten.” Toen Arnoldo binnen kwam, zette hij zijn mandje met

zijn marmotje naast zijn stoel. De meid keek erg kwaad, smeed met borden en lepels en zei niets. De knecht zei ook niets en zat stil in een hoekje. Men ging aan tafel. Doch dat viel Arnolde wel een beetje tegen. Er was geen gebräad, geen roompap en nog minder een fles wijn. Ieder kreeg een bord koolsoep en een paar sneden brood. De boer at al zuchtend, maar Arnolde smaakte alles best. Toen ze klaar waren, vroeg de boer: „Heb je genoeg gegeten, jongen?” „Ja, boer en welbedankt, maar nu wilde ik u nog iets vragen.” „Ga je gang, m'n jongen.” „U woont op zo'n grote boerderij, maar waarom eet u dan zulke magere soep en zulk brood?” „Wel,” zei de boer, het is vreemd, maar dat weet ik niet. Ik werk van de vroege morgen tot de late avond en ik blijf maar arm.” „Zo,” zei Arnolde, „zo . . . zo.” Toen was het stil. Eensklaps bukde Arnolde zich en haalde het marmotje uit het mandje. Hij hield het diertje bij zijn oor en hield de ogen dicht. Verbaasd keek de boer hem aan. „Wat is er?” vroeg hij. „Sssssss . . . , hij wil wat zeggen.” De meid leunde over tafel en de knecht was opgestaan. Nieuwsgierig keken ze toe. Opeens zei Arnolde: „M'n marmotje zegt, dat er een pan met roompap op de kast staat.”

„Dat zal wel waar wezen,” zei de boer ongelovig.

„Ga dan maar kijken,” zei Arnolde.

De boer ging op de kast staan en werkelijk, daar haalde hij een pan met roompap te voorschijn. „Nee maar . . . Kijk nou eens,” zei hij verwonderd. De meid werd bleek en de knecht deed al een stap naar de deur. „M'n marmotje wil nog iets zeggen . . . Ssssssst . . . wees even stil . . .” Arnolde hield het diertje tegen zijn oor. „Hij zegt, dat er in de kast een pan met een gebräden gans staat.” „Dat zal wel waar wezen,” zei de boer ongelovig. „Ga dan maar kijken,” zei Arnolde. De boer dook in de kast en werkelijk . . . daar kwam hij met een pan met gebräad te voorschijn.

„Nee . . . maar . . . Kijk nou eens,” zei hij. De meid was nog bleker geworden en de knecht deed een paar stappen dichterbij, haalde de fles uit zijn zak en zette die onder de stoel van de boer. Maar Arnolde had het gezien. „Weet je marmotje nog meer?” vroeg de boer. „We zullen eens luisteren,” zei Arnolde. De boer wreef zich in de handen van plezier. Na een poosje zei Arnolde: „Onder uw stoel staat een fles wijn.” „Een fles wijn . . . Dat zal wel waar wezen,” riep de boer uit. „Kijk dan maar,” zei Arnolde. De boer greep onder zijn stoel en daar stond de fles al op de tafel. „Nee . . . maar . . . Kijk nou eens . . . Een fles wijn . . . Dat zal straks een feest geven. Maar nu zou ik toch wel eens willen weten . . . „Stil,” riep Arnolde, „m'n marmotje wil nog wat zeggen . . . Daar komt het al . . . Hij zegt, dat u de haardplaat maar eens moet oplichten, want daar staat een pot met honderd daalders.”

„Honderd daalders,” riep de boer, „dat zal wel waar wezen.” „Ga maar kijken,” zei Arnolde. De knecht en de meid stonden bij de deur. De boer stond op, knielde bij de haard, lichtte de plaat op en daar stond de pot al op de tafel. „Nee maar, kijk nou eens . . . een pot met daalders . . . De knecht en de meid zagen zo wit als een doek. Toen riep de boer: „Maar wie heeft dat allemaal verstopt?”

„Dat zal m'n marmotje nu gaan zeggen,” zei Arnolde.

En hij hield het beestje tegen zijn oor. Doch daar gooide de knecht de deur open en samen met de meid holde hij naar buiten . . . Op zijn kousen . . . hij gunde zich

Illustraties in dit nummer:

A. Adriani-Rot, Nelly Donker, J. van Hagendoren, A. v. Veen.

geen tijd om zijn klompen aan te trekken...

En de meid had zo'n haast, dat ze struikelde en in een plas viel. Vlug krabbelde ze overeind en holde de knecht na. Arnolde sloeg zich op de knieën van de pret.

De boer had eerst verbaasd zitten kijken, maar ineens begreep hij alles. Hij stond op en wilde naar buiten hollen. „Blijf maar hier,” riep Arnolde, „je kunt ze toch niet meer inhalen. Kom maar hier, dan zal ik u alles vertellen...”

De boer was verontwaardigd, toen hij hoorde, hoe de meid en de knecht hem hadden bestolen en hij was Arnolde erg dankbaar, dat hij hem van een paar gemene dieven had afgeholpen. Arnolde moest nu maar op de boerderij blijven. En dat deed hij. Hij diende zijn baas ijverig en voor een goed loon. Want nu de knecht en de meid weg waren, werd de boer een rijk man.

Toen hij oud werd en niet meer werken kon, werd Arnolde baas op de boerderij. Het marmotje hield hij bij zich en het had een best leven bij hem.

P. Joh. Zonruiter.

Eigen werkkrubriek

Een puzzel van *Hein van Witzenburg* uit *Ulaardingen*

Van links naar rechts:

1. tegenovergestelde van wel
2. meisjesnaam
3. gebruikt men bij theeschenken
4. de eerste mens
5. kleur
6. watervogel
7. tegenovergestelde van zacht

Als je de woorden goed hebt ingevuld vormen de letters van 1—7 naar beneden gelezen een stadje in Israël — bekend omdat daar de Here Jezus opgroeide.
